

[Bouet.]

at det, som hans Parti har opnaaet ved at blive det tredie Regeringsparti, skulde betyde mere, end det i Virkeligheden gør.

Den højtærede Minister udtalte, at der vilde stadig være Utilfredshed, han modtog stadig misfornøjede Skrivelser og Truselsbreve. Ministeren sagde, det var bl. a. paa Foranledning af dem, der sad til højre. Jeg sidder til højre, og jeg vilde gerne have, at den højtærede Minister nærmere pointerede, hvad han mente; for jeg tror at kunne forsikre den højtærede Minister om, at paa min Foranledning har han ingen Truselsbreve faaet. (*Socialministeren* [Steincke]: Det faldt mig slet ikke ind, at det ærede Medlem følte sig truffet). Man kan aldrig vide, hvad den højtærede Minister sigter til.

Den højtærede Minister udtalte sig endvidere om Forhandlinger, som havde fundet Sted mellem Arbejdsgivere og Arbejdere under Ministerens Ledelse. Ministeren havde da spurgt Formanden for Arbejdsgiverforeningen, om der intet var at gøre, hvortil den paagældende Formand havde svaret et afgjort Nej. Det er naturligvis beklageligt, hvis dette var et Udtryk for, at man fra den Side overhovedet intet vilde gøre; men jeg kunde godt lide at vide, hvad der laa bagved dette kategoriske Nej fra Arbejdsgiverforeningens Formand, om der ikke under de førte Forhandlinger ogsaa fra den højtærede Ministers Side har været vist en saa afgjort Uvillie til at gaa ind paa de Forslag, som Arbejdsgiverne havde stillet. Thi jeg kan daarligt tænke mig, at Formanden for Arbejdsgiverforeningen blankt skulde have sagt nej, uden at der har været berettigede Grunde derfor.

Jeg beklager, som sagt, at de to Parter ikke har fundet hinanden; thi jeg tror, at hvis de to Parter i Stedet for den Stilstand, der nu er kommet som Følge af Lockout-loven, havde faaet Lejlighed til at finde hinanden, kunde man paa andre Maader fra Regeringsmyndighedernes Side have hjulpet til, at Parterne var kommet i Forhandling med hinanden. Var det sket, saa havde Forholdene set bedre ud nu.

Naar jeg omtalte dette i Gaar og ogsaa nævnte den Uvillie, der fra Arbejdernes Side havde været mod at gaa ind i Forhandlinger om nogen som helst Lønnedsættelse, saa satte jeg dette i Relation til det her foreliggende Lovforslag, i hvilket der netop ligger en Lønnedsættelse. Kan et socialdemokratisk Ministerium fremsætte et saadant og oven i Købet faa Tilslutning dertil fra Arbejderorganisationernes Føreres Side,

maatte der dog ogsaa have været Muligheder for under Forhandlingerne mellem Organisationerne paa det almindelige Erhvervs Omraade, hvor det jo har mange Gange større Betydning, at bringe en Forhandling i Gang.

Det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen kom ind paa mine Udtalelser om Overarbejde, og det var den højtærede Minister jo ogsaa. Det ærede Medlem kaldte mine Udtalelser om Arbejdernes Kendskab til Spisetiden for ramsaltede, idet jeg havde tilladt mig den spøgefulde Bemærkning, at jeg ikke troede, at Arbejderne ikke kendte Spisetiderne, og at de sjælden kom for sent til dem. Jeg kan tilføje, at der er mange andre, som har det paa samme Maade; det er nu en Gang menneskeligt, at naar der er noget, som er godt, saa kender man det nøje.

Men maa jeg ikke frabede mig denne Mimose-Opfattelse hos de Herrer fra Socialdemokratiet og særlig hos Arbejderførerne, at hver Gang en af os kommer med en eller anden Bemærkning om Arbejderne, saa er det en Haan fra vor Side. Hvad Socialdemokratiets Førere siger om os, er kun naturligt og selvfølgelig, de har Lov til at rejse Kritik! Men naar en af os, selv om vi daglig er velvilligt stemt overfor Arbejderne og staar paa en god Fod med dem, tillader os at komme med en eller anden Bemærkning, saa er det straks en Haan mod Arbejderne. De Herrer vil have Eneret til at omtale Arbejderne. Jeg siger, de Herrer skulde være mindre mimoseagtige, navnlig naar de selv angriber andre.

Det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen var atter inde paa, at Arbejdsgiverne ikke vilde nedsætte Arbejdstiden, de satte sig kategorisk imod indenfor deres Virksomheder at nedsætte Arbejdstiden, hvorved flere Arbejdere kunde faa Beskæftigelse. Jeg ved nu ikke, om dette er rigtigt. Man kan ganske vist ikke opvise saa store Procenttal herhjemme fra, som man kan fra Tyskland, Sverige eller Frankrig. Det kan ogsaa være, at særlige Forhold gør sig gældende her, men jeg vil gerne spørge: Har Kommunerne, som jo dog ogsaa er Arbejdsgivere, som har Masser af Arbejdere i deres Brød, har de nedsat Arbejdstiden?

Jeg spørger ikke mindst det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen, som jo har en stor Indflydelse i Landets næststørste By: Har man der nedsat Arbejdstiden? Jeg kunde rejse Spørgsmaalet til de ærede Medlemmer, som er Medlemmer af Københavns Kommunalbestyrelse, der jo har sat Masser af Arbejde i Gang netop af Hensyn til Ar-